

той вече бѣше далѣчъ. Ний имаме кушкѣя очи и уши; ний си имаме своитѣ гурни и своитѣ магьосници, тѣ всичко знаятъ и за всичко ни шепнятъ.

— Ами съ кого бѣше тойзи кучи-сянъ?

— Наедно съ вѣтъра; съ него дойде, съ него си и стиде.

— Ти говори ли съ него?

— Както съ тебе, мюфти ефенди; ний сме отколѣшни добри другари.

— Ще рѣче, че ти нѣма да го уловишъ и да го убиешъ?

— Нѣма той да се даде нито да го уловятъ, нито да го убиятъ; но азъ ще го махна отъ тукъ.

— Какъ?

— Не ходи въ моитѣ градини, и азъ нѣма да ходя въ твоитѣ; ний си имаме свои права, свои договори, и ний ги пазимъ, може би по-добрѣ, отъ колкото вий.

— Ами ако се появятъ други комитети?

— Другитѣ азъ ще убивамъ и погубвамъ както ми заповѣдашъ; твоята заповѣдъ нѣма да ми пълѣзе изъ главата.

Тѣ захванаха да се съвѣщаватъ какъ да воюватъ съ хайдутитѣ и разбойницитѣ противъ бунтовницитѣ.

Сжщиятъ день докторътъ Нѣмецъ, дѣто ще се каже иностранецъ, даваше вѣликолѣпна вечеринка, вечеринка европейска, ако не парижска, то малко прилична на нѣмски. Бѣхъ тамъ голѣми господжи. Господжа Биби, знаменита въ *Ставодрома*, защото е тичала по улицитѣ за свиджание съ любовникътъ си. Игрива и голѣма мърморѣща, тя, послѣ нѣколко годишно живѣяние на едно, се ожени за човѣкътъ, който имаше честта да претендира че принадлежи къмъ знаменита фамилия. Като нѣмалъ хералдически доказателства за своитѣ права, той отишълъ съ молба при папата. Свѣтѣйтъ Огедъ не припозналъ неговото дворянство, но се обѣщаль да се моли за спасението на душата му, както и за спасението душитѣ на всичкитѣ християни.